II

(Retsakter vedtaget i henhold til traktaterne om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab/Euratom, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

AFGØRELSER OG BESLUTNINGER

RÅDET

RÅDETS BESLUTNING

af 8. november 2007

om indførelse af Fællesskabets civilbeskyttelsesordning (omarbejdet)

(EØS-relevant tekst)

(2007/779/EF, Euratom)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 308,

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab, særlig artikel 203,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet [1],

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg [2], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der skal foretages en række væsentlige ændringer i Rådets beslutning 2001/792/EF, Euratom af 23. oktober 2001 om indførelse af en fællesskabsordning til fremme af styrket samarbejde om indsatser på civilbeskyttelsesområdet [3] (i det følgende benævnt »ordningen«) for at gøre Den Europæiske Unions beredskab mere sammenhængende og effektivt. Af klarhedshensyn bør der foretages en omarbejdning af beslutningen.

(2) Der er i de seneste år konstateret en betydelig stigning i naturkatastrofers og menneskeskabte katastrofers antal og omfang, og dette har medført tab af menneskeliv og ejendom, herunder kulturarven, ødelæggelse af økonomiske og sociale infrastrukturer og miljøskader.

(3) Fællesskabets indsats for at gennemføre Rådets resolution af 8. juli 1991 om forbedring af medlemsstaternes gensidige bistand i tilfælde af naturkatastrofer og teknologiske katastrofer [4], der er vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, har hjulpet med til at beskytte personer, miljøet og ejendom. De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europas konvention af 17. marts 1992 om grænseoverskridende virkninger af industriulykker, der er indgået af Fællesskabet ved Rådets afgørelse 98/685/EF [5], har bidraget til yderligere at forbedre forebyggelse og styring af industrikatastrofer.

(4) Hovedformålet med ordningen er at yde assistance efter anmodning ved katastrofer og at forbedre koordineringen af den indsats, der ydes af medlemsstaterne og Fællesskabet, under hensyntagen til de særlige behov, der gør sig gældende i de isolerede og mest afsides liggende regioner eller øer i Fællesskabet. I de senere år er der sket en betydelig vækst i antallet af lande, som gør brug af ordningen for civilbeskyttelsesbistand. Ordningen bør styrkes for at sikre en tydeligere demonstration af europæisk solidaritet og gøre det muligt at udvikle en europæisk kapacitet til hurtig indsats, baseret på medlemsstaternes civilbeskyttelsesmoduler jf. opfordringen hertil på Det Europæiske Råds møde den 16.-17. juni 2005 og i Europa-Parlamentets beslutning af 13. januar 2005 om flodbølgekatastrofen.

[1] Udtalelse af 24.10.2006 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
[2] EUT C 195 af 18.8.2006, s. 40.
[3] EFT L 297 af 15.11.2001, s. 7.
[4] EFT C 198 af 27.7.1991, s. 1.
[5] EFT L 326 af 3.12.1998, s. 1.

(5) Ordningen ville tage hensyn til relevant fællesskabslovgivning og internationale forpligtelser. Denne beslutning bør derfor ikke påvirke medlemsstaternes gensidige rettigheder og forpligtelser i henhold til bilaterale eller multilaterale traktater vedrørende spørgsmål, der er omfattet af beslutningen.

(6) Ordningen bør lette civilbeskyttelsesindsatsen over for alle typer af katastrofer, der forekommer inden for eller uden for Fællesskabet, herunder naturkatastrofer og menneskeskabte katastrofer, terrorhandlinger og teknologiske ulykker, strålingsfarer eller miljøulykker, herunder utilsigtet havforurening. Der kan være behov for civilbeskyttelsesbistand i alle disse katastrofesituationer til at supplere det berørte lands eget beredskab.

(7) Forebyggelse er af stor betydning i forbindelse med beskyttelse mod naturkatastrofer, teknologiske katastrofer og miljøkatastrofer og kræver, at der overvejes en yderligere indsats. Ved at bidrage til yderligere at udvikle detektions- og varslingssystemer bør Fællesskabet hjælpe medlemsstaterne med at minimere tidsrummet mellem katastrofens indtræden og iværksættelse af hjælpeaktionen og med at informere EU's borgere. Disse systemer bør gøre brug af og bygge på de eksisterende informationskilder.

(8) Der skal træffes forberedende foranstaltninger på nationalt og fællesskabsplan for at gøre det muligt hurtigt at mobilisere og koordinere indsatshold med den nødvendige fleksibilitet, og det skal ved et uddannelsesprogram sikres, at vurderings- og/eller koordineringshold, beredskabshold og andre ressourcer i givet fald kan agere effektivt, og at de supplerer hinanden indbyrdes.

(9) Andre forberedende foranstaltninger omfatter fælles anvendelse af oplysninger vedrørende nødvendige medicinske ressourcer og fremme af anvendelsen af nye teknologier. Disse oplysninger vedrører medicinske ressourcer, som medlemsstaterne eventuelt vil stille til rådighed på frivilligt grundlag af hensyn til beskyttelsen af folkesundheden som følge af en anmodning om en indsats under ordningen. I overensstemmelse med artikel 296 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er ingen medlemsstat forpligtet til at meddele oplysninger, hvis udbredelse efter dens opfattelse ville stride mod dens væsentlige sikkerhedsinteresser.

(10) Det bør overvejes at udvikle supplerende moduler til indsatser på civilbeskyttelsesområdet bestående af ressourcer fra en eller flere medlemsstater, som sigter mod at være fuldt samarbejdsdygtige, som led i udviklingen af en kapacitet til hurtig indsats på civilbeskyttelsesområdet. Modulerne organiseres på medlemsstaternes niveau og er underlagt deres ledelse og kommando.

(11) I tilfælde af en katastrofe eller større ulykke i Fællesskabet, eller en overhængende fare herfor, der har eller kan få grænseoverskridende virkninger, eller som kan føre til en anmodning om assistance fra en eller flere medlemsstater, er der behov for en passende varsling eventuelt gennem et fastlagt pålideligt fælles varslings- og informationssystem.

(12) Ordningen skal gøre det muligt at mobilisere og lettere at koordinere indsatser for at bidrage til at sikre en bedre beskyttelse først og fremmest af personer, men også af miljø og ejendom, og derved reducere tab af menneskeliv, skader på personer og materiel, herunder kulturarven, såvel som økonomiske og miljømæssige skader samt bidrage til at give målsætningerne om social samhørighed og solidaritet et mere konkret indhold. Det styrkede samarbejde om indsatser på civilbeskyttelsesområdet bør bygge på en fællesskabscivilbeskyttelsesstruktur, der består af et monitorerings- og informationscenter samt et fælles varslings- og informationssystem, som forvaltes af Kommissionen og kontaktpunkter i medlemsstaterne. Den bør ligeledes danne en ramme for at indsamle validerede oplysninger om katastrofer, for at formidle disse oplysninger til medlemsstaterne og for at udveksle erfaringer i forbindelse med indsatserne.

(13) Kontaktpunkterne i medlemsstaterne bør være i stand til at oplyse om disponibiliteten af den civilbeskyttelsesbistand, det berørte land anmoder om, herunder om der står militære ressourcer og kapaciteter til rådighed.

(14) Adgangen til egnede transportmidler må forbedres for at støtte udviklingen af en kapacitet til hurtig indsats på fællesskabsniveau. Fællesskabet bør støtte og supplere medlemsstaternes indsats ved at lette den fælles anvendelse af medlemsstaternes transportressourcer og om nødvendigt bidrage til finansieringen af yderligere transportmidler.

(15) Hvad angår indsatser på civilbeskyttelsesområdet uden for Fællesskabet, bør ordningen fremme og støtte aktioner, der iværksættes af Fællesskabet og medlemsstaterne. Assistanceindsats uden for Fællesskabet kan gennemføres enten selvstændigt eller som et bidrag til en operation, der ledes af en international organisation, og i så fald bør Fællesskabet udbygge sine forbindelser med relevante internationale organisationer.

(16) Når De Forenede Nationer er til stede, varetager de den overordnede koordinerende rolle i forbindelse med hjælpeaktioner i tredjelande. Den civilbeskyttelsesbistand, der tilvejebringes i medfør af ordningen, bør koordineres med FN og andre relevante internationale aktører for at maksimere udnyttelsen af disponible ressourcer og undgå unødvendigt dobbeltarbejde. En forbedret koordinering af civilbeskyttelsesindsatser i medfør af ordningen er en forudsætning for at støtte den overordnede koordineringsindsats og sikre et fyldestgørende europæisk bidrag til den samlede hjælpeindsats. Ved katastrofer, hvor der ydes assistance under såvel ordningen som Rådets forordning (EF) nr. 1257/96 af 20. juni 1996 om humanitær bistand ([1]), bør Kommissionen sikre, at Fællesskabets samlede indsats er effektiv, sammenhængende og komplementær.

(17) Fællesskabsordningen vil også kunne fremme og støtte krisestyring i overensstemmelse med Rådets og Kommissionens fælles erklæring af 29. september 2003 om anvendelse af Fællesskabets civilbeskyttelsesordning i krisestyring som omhandlet i afsnit V i traktaten om Den Europæiske Union. Denne beslutning berører ikke formandskabets beføjelser og rolle i forbindelse med krisestyring i henhold til nævnte afsnit.

(18) Ordningen kan også anvendes til at støtte konsulær assistance til EU-borgere i forbindelse med katastrofer i tredjelande med hensyn til civilbeskyttelsesaktiviteter, hvis medlemsstaternes konsulære myndigheder anmoder herom.

(19) Hvis det anses for hensigtsmæssigt at anvende militære aktiver og kapaciteter, vil samarbejdet med militæret følge de retningslinjer, procedurer og kriterier, der er fastlagt af Rådet eller dets kompetente organer vedrørende adgangen for fællesskabsordningen for civilbeskyttelse til militære aktiver og kapaciteter, der har betydning for beskyttelsen af civilbefolkningen.

(20) Anvendelsen af militære aktiver og kapaciteter bør også være i overensstemmelse med principperne i de relevante FN-retningslinjer.

(21) Det bør være muligt at lade kandidatlandene deltage i en sådan ordning og at samarbejde med andre tredjelande og med internationale og regionale organisationer.

(22) De foranstaltninger, der er nødvendige til at gennemføre denne beslutning, bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ([2]).

(23) Målet for denne afgørelse, nemlig at fremme et styrket samarbejde mellem Fællesskabet og medlemsstaterne om indsatsen på civilbeskyttelsesområdet i tilfælde af katastrofer eller overhængende fare herfor, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af omfanget og virkningerne af den foreslåede handling og under hensyntagen til de fordele, som anvendelsen af ordningen vil medføre med hensyn til at begrænse tab af menneskeliv og skader, bedre gennemføres på fællesskabsplan.

Hvis en katastrofe overstiger den berørte medlemsstats beredskabskapacitet, bør denne stat kunne anmode ordningen om at supplere dens egne civilbeskyttelsesressourcer. Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne beslutning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(24) Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab indeholder ikke de nødvendige beføjelser til at vedtage denne beslutning ud over henholdsvis artikel 308 og 203 —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

KAPITEL I

Formål og anvendelsesområde

Artikel 1

1. Der indføres hermed en fællesskabsordning til fremme af styrket samarbejde mellem Fællesskabet og medlemsstaterne om indsatser på civilbeskyttelsesområdet i tilfælde af katastrofer eller større ulykker eller overhængende fare herfor (i det følgende benævnt »ordningen«).

2. Ordningen skal først og fremmest beskytte personer, men også miljø og ejendom, herunder kulturarven, i tilfælde af naturkatastrofer og menneskeskabte katastrofer, terrorhandlinger, teknologiske ulykker, strålingsfarer eller miljøulykker, herunder utilsigtet havforurening, der forekommer både i og uden for Fællesskabet, hvor der også tages hensyn til de særlige behov, der gør sig gældende i de isolerede og mest afsides liggende regioner eller øer i Fællesskabet.

([1]) EFT L 163 af 2.7.1996, s. 1. Ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 af 31.10.2003, s. 1).

([2]) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23. Ændret ved afgørelse 2006/512/EF (EUT L 200 af 22.7.2006, s. 11).

Ordningen påvirker ikke forpligtelser i medfør af eksisterende relevant lovgivning i Det Europæiske Fællesskab eller Det Europæiske Atomenergifællesskab eller gældende internationale aftaler.

Artikel 2

Ordningen består af forskellige elementer og foranstaltninger, herunder:

1) udpegning af de indsatshold og anden indsatsstøtte, der er til rådighed i medlemsstaterne for en indsats i katastrofesituationer

2) udarbejdelse og gennemførelse af et uddannelsesprogram for indsatshold og anden indsatsstøtte og for eksperter til holdene med ansvar for vurdering og/eller koordinering (i det følgende benævnt »vurderings- og/eller koordineringshold«)

3) workshopper, seminarer og pilotprojekter om vigtige aspekter af indsatser

4) etablering og udsendelse af vurderings- og/eller koordineringshold

5) oprettelse og forvaltning af et monitorerings- og informationscenter (MIC), der er tilgængeligt og i stand til at gribe ind øjeblikkeligt 24 timer i døgnet og betjene medlemsstaterne og Kommissionen som et led i ordningen

6) oprettelse og forvaltning af et fælles varslings- og informationssystem (CECIS) til kommunikation og udveksling af information mellem MIC og medlemsstaternes kontaktpunkter

7) bidrag til udvikling af systemer til detektion og varsling af katastrofer, som kan påvirke medlemsstaternes område, for at sætte medlemsstaterne og Fællesskabet i stand til at reagere hurtigt, samt oprettelse af sådanne systemer på grundlag af undersøgelser og vurderinger af behovet for og gennemførligheden heraf og gennem en indsats for at fremme deres forbindelse med hinanden og med MIC og CECIS. Disse systemer skal tage hensyn til og bygge på de eksisterende informations-, overvågnings- og detektionskilder

8) støtte til medlemsstaterne med henblik på adgang til udstyr og transportressourcer ved:

   a) at give og udveksle oplysninger om udstyr og transportressourcer, som medlemsstaterne kan stille til rådighed med henblik på at lette den fælles anvendelse af sådanne former for udstyr eller transportressourcer

   b) at bistå medlemsstaterne med at identificere og lette deres adgang til transportressourcer, som eventuelt kan stilles til rådighed af andre kilder, herunder det kommercielle marked

   c) at bistå medlemsstaterne med at identificere udstyr, som eventuelt kan stilles til rådighed af andre kilder, herunder det kommercielle marked

9) supplering af den transport, som medlemsstaterne leverer, ved at levere supplerende transportressourcer, der er nødvendige for at sikre en hurtig indsats i katastrofesituationer

10) støtte til konsulær assistance til EU-borgere i forbindelse med katastrofer i tredjelande med hensyn til civilbeskyttelsesaktiviteter, hvis medlemsstaternes konsulære myndigheder anmoder herom

11) andre understøttende og supplerende foranstaltninger, som er nødvendige inden for ordningens rammer som nævnt i artikel 4 i Rådets beslutning 2007/162/EF, Euratom af 5. marts 2007 om indførelse af et finansielt civilbeskyttelsesinstrument [1].

Artikel 3

I denne afgørelse forstås ved:

1) »katastrofe«: enhver situation, der har medført eller kan medføre skadevirkninger for mennesker, miljøet eller ejendom, og som kan føre til en anmodning om assistance i henhold til ordningen

2) »indsats«: ethvert tiltag i henhold til ordningen, som gennemføres i og efter en katastrofe for at imødegå de umiddelbare følger

3) »beredskab«: en tilstand, hvor menneskelige og materielle ressourcer som resultat af tiltag, der er iværksat i forvejen, står klar og er i stand til at sikre en effektiv og hurtig indsats i en katastrofesituation

4) »tidlig varsling«: rettidig og effektiv fremskaffelse af oplysninger, der giver mulighed for at træffe foranstaltninger for at undgå eller mindske risici og sikre beredskabet med henblik på en effektiv indsats

[1] EUT L 71 af 10.3.2007, s. 9.

5) »modul«: en selvstændig og autonom ordning for medlemsstaternes kapacitet, der er baseret på forud definerede opgaver og behov, eller en mobil operationel gruppe fra medlemsstaterne, der kombinerer menneskelige og materielle ressourcer, og som kan karakteriseres i forhold til dens indsatskapacitet eller de opgaver, den kan udføre.

KAPITEL II

Beredskab

Artikel 4

1. Medlemsstaterne skal på forhånd inden for deres ansvarlige tjenester, navnlig deres civilbeskyttelse eller andre beredskabstjenester, udpege indsatshold eller moduler, der kan stå til rådighed for en indsats, eller som kan sammensættes med meget kort varsel og udsendes, normalt inden for 12 timer efter en anmodning om assistance. De tager hensyn til, at indsatsholdets eller modulets sammensætning skal afhænge af katastrofetypen og af de særlige behov i forbindelse med den pågældende katastrofe.

2. Medlemsstaterne skal udpege eksperter, som kan indkaldes til at indgå i et vurderings- og/eller koordineringshold, der indsættes i et katastrofeområde.

3. Medlemsstaterne arbejder på frivilligt grundlag for at udvikle moduler, der især skal opfylde prioriterede behov for indsatser eller støtte i henhold til ordningen, og som

a) består af ressourcer fra en eller flere stater, der deltager i ordningen

b) er i stand til at udføre opgaver på indsatsområderne

c) er i stand til at udføre deres opgaver i henhold til anerkendte internationale retningslinjer og således

   i) kan udsendes med meget kort varsel efter en anmodning om assistance

   ii) er i stand til at arbejde selvstændigt og autonomt i en given periode, hvis situationen på stedet kræver det

d) kan samarbejde med andre moduler

e) er uddannet og øvet i at opfylde samarbejdskravene i litra a) og d)

f) formelt hører under en person, der har ansvaret for deres anvendelse

g) er i stand til at yde assistance til andre EU-organer og/eller internationale institutioner, især FN.

4. Medlemsstaterne overvejer muligheden for, alt efter den foreliggende situation, at stille andre ressourcer til rådighed via de ansvarlige tjenester, såsom specialuddannet personel og specialmateriel til indsatser ved særlige ulykker eller katastrofer, og for at indsætte ressourcer fra ikke-statslige organisationer og andre relevante organer.

5. Medlemsstater, der ønsker det, kan under overholdelse af sikkerhedskrav give oplysninger om relevante militære aktiver og kapaciteter, der kan anvendes som en passende sidste udvej som led i civilbeskyttelsesbistand gennem ordningen, f.eks. transport og logistisk støtte eller lægebistand.

6. Medlemsstaterne skal bidrage med relevante generelle oplysninger om holdene, eksperterne, modulerne og anden assistance, der er omtalt i stk. 1-4 i denne artikel, senest seks måneder fra denne beslutnings vedtagelse og herefter straks ajourføre disse oplysninger, når der er behov for det, og om medicinske ressourcer, jf. artikel 5, nr. 6).

7. Medlemsstaterne træffer med støtte fra Kommissionen, hvis de anmoder herom, de nødvendige foranstaltninger til at sikre rettidig transport af den civilbeskyttelsesbistand, som de tilbyder.

8. Medlemsstaterne udpeger kontaktpunkterne og underretter Kommissionen herom.

Artikel 5

Kommissionen varetager følgende opgaver:

1) opretter og forvalter MIC

2) opretter og forvalter CECIS

3) bidrager til udviklingen af systemer til detektion og varsling af katastrofer, jf. artikel 2, nr. 7)

4) tilvejebringer kapacitet til at mobilisere og med kortest muligt varsel udsende mindre eksperthold med ansvar for:

   a) at vurdere behovet for civilbeskyttelse i den stat, der anmoder om assistance, på baggrund af den bistand, medlemsstaterne og ordningen råder over

   b) om nødvendigt, at fremme koordineringen af civilbeskyttelsesindsatser på stedet og, hvor det er nødvendigt og hensigtsmæssigt, at være forbindelsesled til de ansvarlige myndigheder i det land, der anmoder om assistance

5) udarbejder et uddannelsesprogram med henblik på at forbedre koordineringen af indsatser på civilbeskyttelsesområdet ved at sikre kompatibiliteten og komplementariteten mellem indsatsholdene og modulerne, jf. artikel 4, stk. 1, og i givet fald anden indsatsstøtte, jf. artikel 4, stk. 4, og øge kompetencen hos vurderingseksperterne, jf. artikel 4, stk. 2. Programmet bør omfatte fælles kurser og øvelser og en udvekslingsordning, hvorved enkeltpersoner kan udlånes til indsatshold i andre medlemsstater

6) indsamler og sammenstiller i en katastrofesituation oplysninger om medlemsstaternes kapacitet med hensyn til at opretholde en produktion af serum, vaccine og andre nødvendige medicinske ressourcer og om de lagre af disse ressourcer, der i givet fald vil være til rådighed for en indsats

7) opstiller et program på grundlag af de erfaringer, der er gjort ved gennemførelsen af indsatser under ordningen, og videregiver disse erfaringer gennem informationssystemet

8) fremmer indførelsen og anvendelsen af nye teknologier til brug for ordningen

9) træffer de foranstaltninger, der er nævnt i artikel 2, nr. 8) og 9)

10) tilvejebringer kapacitet til at yde basal logistisk støtte til vurderings- og/eller koordineringseksperter

11) iværksætter andre understøttende og supplerende foranstaltninger, som er nødvendige for ordningen, som nævnt i artikel 4 i beslutning 2007/162/EF, Euratom.

KAPITEL III

Indsats

Artikel 6

1. I tilfælde af en katastrofe i Fællesskabet eller overhængende fare herfor, der har eller kan få grænseoverskridende virkninger, underretter den medlemsstat, hvori katastrofen er indtrådt, øjeblikkeligt Kommissionen og de medlemsstater, som kunne berøres af katastrofen.

Første afsnit finder ikke anvendelse, når der allerede er taget hensyn til denne underretningspligt i henhold til anden relevant lovgivning i Det Europæiske Fællesskab, Det Europæiske Atomenergifællesskab eller gældende internationale aftaler.

2. I tilfælde af en katastrofe i Fællesskabet eller overhængende fare herfor, som kan føre til en anmodning om assistance fra en eller flere medlemsstater, underretter den medlemsstat, hvori katastrofen er indtrådt, øjeblikkeligt Kommissionen, når der kan forventes en anmodning om assistance via MIC, for at Kommissionen om nødvendigt kan informere de andre medlemsstater og mobilisere de ansvarlige tjenestegrene.

3. Underretning, jf. stk. 1 og 2, skal, hvis dette er relevant, ske via CECIS.

Artikel 7

1. Når der indtræffer en katastrofe i Fællesskabet, kan en medlemsstat anmode om assistance via MIC eller direkte fra de øvrige medlemsstater. Anmodningen skal være så specifik som muligt.

2. Indløber der en anmodning om assistance via MIC, skal Kommissionen øjeblikkeligt, og hvis det er nødvendigt:

a) videresende anmodningen til de øvrige medlemsstaters kontaktpunkter

b) fremme mobiliseringen af indsatshold, eksperter, moduler og andre ressourcer

c) indsamle validerede oplysninger om katastrofer og formidle dem til medlemsstaterne.

3. En medlemsstat, der modtager en anmodning om assistance, skal øjeblikkeligt tage stilling til, om den er i stand til at yde den anmodende medlemsstat den nødvendige assistance, og underrette denne herom, enten gennem MIC eller direkte med angivelse af omfanget af og betingelserne for den assistance, landet kan yde. En medlemsstat, der informerer den anmodende medlemsstat direkte, informerer også MIC herom. MIC holder medlemsstaterne informeret.

4. Den anmodende medlemsstat er ansvarlig for ledelsen af indsatserne. Myndighederne i den anmodende medlemsstat skal udstikke retningslinjer og om nødvendigt fastlægge grænserne for de opgaver, der overdrages til indsatsholdene eller modulerne. Enkelthederne vedrørende udførelsen af disse opgaver overlades til den ansvarlige person, der er udpeget af den medlemsstat, der yder assistance.

5. Når den anmodende medlemsstat anmoder indsatsholdene om at lede indsatsen på dens vegne, skal de hold eller moduler, der stilles af medlemsstaterne og Fællesskabet, bestræbe sig på at koordinere deres indsats.

6. Når der er udsendt vurderings- og/eller koordineringshold, skal de fremme koordineringen mellem indsatsholdene og være forbindelsesled til de ansvarlige myndigheder i den anmodende medlemsstat.

Artikel 8

1. I tilfælde af en katastrofe uden for Fællesskabet kan artikel 7 og efter anmodning også anvendes ved indsatser på civilbeskyttelsesområdet uden for Fællesskabet.

Sådanne indsatser kan ydes enten som en selvstændig assistanceindsats eller som bidrag til indsatser, der ledes af en international organisation.

Koordineringsordningerne i denne artikel omfatter kun bistand, der kanaliseres gennem ordningen.

De foranstaltninger, der træffes i henhold til denne artikel, berører ikke de foranstaltninger, der vedtages i henhold til afsnit V i traktaten om Den Europæiske Union.

2. Når den i stk. 1 omhandlede civilbeskyttelsesbistand ydes efter en anmodning formidlet af MIC, sikrer den medlemsstat, der varetager formandskabet for Rådet for Den Europæiske Union (i det følgende benævnt »formandskabet«), den overordnede koordinering af indsatserne på civilbeskyttelsesområdet under hensyntagen til Kommissionens rolle i forbindelse med den operationelle koordinering, jf. stk. 4.

3. Med hensyn til den politiske og strategiske koordinering skal formandskabet især

a) vurdere, om det eventuelt er hensigtsmæssigt at anvende ordningen som middel til at lette og støtte krisestyring

b) når det anser det for nødvendigt, etablere forbindelser med det berørte tredjeland på politisk plan og i alle faser af katastrofen være forbindelsesled med hensyn til den overordnede politiske og strategiske ramme for indsatsen.

Formandskabet kan i givet fald anmode en anden medlemsstat om at overtage ansvaret for den politiske og strategiske koordinering enten helt eller delvist eller anmode Kommissionen om at støtte denne koordinering.

4. Den operationelle koordinering foretages af Kommissionen i snævert samarbejde med formandskabet inden for rammerne af den i stk. 3 nævnte politiske og strategiske koordinering. Den operationelle koordinering består efter omstændighederne af følgende aktiviteter:

a) opretholdelse af en fortsat dialog med medlemsstaternes kontaktpunkter for gennem ordningen at sikre et effektivt og sammenhængende europæisk civilbeskyttelsesbidrag til den samlede hjælpeaktion, især:

   i) omgående underretning af medlemsstaterne om de fulde anmodninger om assistance

   ii) udsendelse af vurderings- og/eller koordineringshold til stedet for at foretage en vurdering af situationen og behovene og/eller lette den operationelle koordinering på stedet af den assistance, der kanaliseres gennem ordningen

   iii) udarbejdelse af vurderinger af behovene i samarbejde med vurderings- og/eller koordineringsholdene og andre aktører, herunder andre EU-tjenester

   iv) udveksling af relevante vurderinger og analyser med alle de relevante aktører

   v) fremlæggelse af en oversigt over den assistance, som tilbydes af medlemsstaterne og andre kilder

   vi) rådgivning om den type assistance, der er nødvendig for at sikre, at den ydede civilbeskyttelsesbistand er i overensstemmelse med behovsvurderingerne

   vii) assistance med at løse eventuelle praktiske vanskeligheder i forbindelse med leveringen af bistanden med hensyn til f.eks. transit og told

b) kontakt med det berørte tredjeland med hensyn til tekniske detaljer som f.eks. det nøjagtige behov for bistand, accept af tilbud og de praktiske ordninger for den lokale modtagelse og fordeling af bistand

c) kontakt eller samarbejde med De Forenede Nationers Kontor for Koordination af Humanitære Anliggender (FN's OCHA), når det er til stede, og andre relevante aktører, der bidrager til den samlede hjælpeaktion for at maksimere synergierne, finde komplementariteter og undgå overlapning og lakuner

d) kontakt med alle de relevante aktører, især i den afsluttende fase af indsatsen i henhold til ordningen, for at lette en smidig afslutning.

5. Kommissionen kan, hvor det er relevant, i hvert enkelt tilfælde udføre yderligere operationelle opgaver med formandskabets samtykke.

6. Kommissionen kan i tæt samarbejde med formandskabet udpege de i stk. 4, litra a), nr. ii), nævnte vurderings- og/eller koordineringshold. Holdene skal bestå af eksperter og en holdleder, som medlemsstaterne stiller til rådighed i hvert enkelt tilfælde. Kommissionen udpeger eksperterne og holdlederen på grundlag af deres kvalifikationer og erfaring, herunder deres uddannelse under ordningen, tidligere erfaringer med missioner under ordningen og andet internationalt hjælpearbejde. Udvælgelsen baseres også på andre kriterier, herunder sprogkundskaber, for at sikre, at holdet som helhed råder over de færdigheder, der er nødvendige i den specifikke situation.

MIC opretholder en tæt kontakt med vurderings- og/eller koordineringsholdene og yder dem støtte og vejledning.

7. Formandskabet og Kommissionen sikrer et tæt samarbejde og opretholder en fortsat dialog i alle katastrofens faser med hensyn til indsatsen.

Den operationelle koordinering integreres fuldt ud i den overordnede koordinering, som foretages af FN's OCHA, når det er til stede, og respekterer dets ledende rolle.

Koordinering, der sker gennem ordningen, berører hverken de bilaterale kontakter mellem de deltagende medlemsstater og det berørte land eller samarbejdet mellem medlemsstaterne og De Forenede Nationer. Disse bilaterale kontakter kan også anvendes til at bidrage til koordineringen gennem ordningen.

Der søges synergier og komplementariteter med andre EU- eller EF-instrumenter. Kommissionen sikrer især komplementariteten og sammenhængen mellem de foranstaltninger, der træffes i henhold til ordningen, og de foranstaltninger, der finansieres over forordning (EF) nr. 1257/96.

I forbindelse med katastrofer uden for Fællesskabet bør den eventuelle brug af militære aktiver og kapaciteter, der er til rådighed til støtte for civilbeskyttelse, være i overensstemmelse med principperne i de relevante FN-retningslinjer.

8. Formandskabets og Kommissionens rolle i forbindelse med koordineringen som omhandlet i denne artikel berører ikke medlemsstaternes beføjelser og ansvar med hensyn til deres hold, moduler og anden støtte, herunder militære aktiver og kapaciteter. Formandskabets og Kommissionens koordinering må især ikke medføre, at der gives ordrer til medlemsstaternes hold, moduler og anden støtte, som udsendes på frivilligt grundlag i overensstemmelse med koordineringen i hovedkvarteret og på stedet.

9. For at muliggøre koordineringen som omhandlet i stk. 1-8 og sikre et omfattende bidrag til den samlede hjælpeaktion:

a) skal alle medlemsstater, der yder den i stk. 1 omhandlede civilbeskyttelsesbistand efter en anmodning formidlet af MIC, holde MIC fuldt orienteret om deres aktiviteter, og

b) skal medlemsstaternes hold og moduler på stedet, der deltager i indsatsen gennem ordningen, være i tæt kontakt med MIC's koordinerings- og/eller vurderingshold på stedet.

Artikel 9

Kommissionen kan støtte og supplere medlemsstaternes civilbeskyttelsesbistand inden for rammerne af ordningen ved at træffe de foranstaltninger, der er anført i artikel 2, nr. 8) og 9).

KAPITEL IV

Afsluttende bestemmelser

Artikel 10

Kandidatlandene kan deltage i ordningen.

Andre tredjelande samt internationale eller regionale organisationer kan samarbejde om aktiviteter inden for ordningen, når aftaler mellem disse tredjelande eller organisationer og Fællesskabet giver mulighed herfor.

Artikel 11

Medlemsstaterne skal med henblik på anvendelsen af denne beslutning udnævne de kompetente myndigheder og informere Kommissionen herom.

Artikel 12

Kommissionen opstiller også efter proceduren i artikel 13, stk. 2, gennemførelsesregler, navnlig for følgende:

1) de ressourcer, der er til rådighed for en assistanceindsats, jf. artikel 4

2) MIC, jf. artikel 2, nr. 5)

3) CECIS, jf. artikel 2, nr. 6)

4) vurderings og/eller koordineringsholdene, jf. artikel 2, nr. 4), herunder kriterier for udvælgelse af eksperter

5) uddannelsesprogrammet, jf. artikel 2, nr. 2)

6) modulerne, jf. artikel 4, nr. 3)

7) detektions- og varslingssystemerne, jf. artikel 2, nr. 7)

8) oplysning om medicinske ressourcer, jf. artikel 5, nr. 6)

9) indsatser inden for Fællesskabet, jf. artikel 7, og indsatserne uden for Fællesskabet, jf. artikel 8.

Artikel 13

1. Kommissionen bistås af det udvalg, der blev nedsat ved artikel 13 i beslutning 2007/162/EF, Euratom.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF anvendelse.

Fristen i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

Artikel 14

Kommissionen evaluerer beslutningens anvendelse hvert tredje år fra datoen for dens meddelelse og forelægger Europa-Parlamentet og Rådet resultaterne af denne evaluering.

Disse resultater vil i givet fald blive ledsaget af forslag til ændringer af denne beslutning.

Artikel 15

Beslutning 2001/792/EF, Euratom ophæves.

Henvisninger til den ophævede beslutning betragtes som henvisninger til nærværende beslutning og skal læses i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilaget.

Artikel 16

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. november 2007.

På Rådets vegne

R. PEREIRA

Formand

BILAG

Sammenligningstabel

Rådets beslutning 2001/792/EF, Euratom	Denne beslutning
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1
Artikel 1, stk. 2, første og andet afsnit	Artikel 1, stk. 2, første og andet afsnit
Artikel 1, stk. 2, tredje afsnit	Betragtning 4, andet punktum
Artikel 1, stk. 3, første punktum	Artikel 2, første punktum
Artikel 1, stk. 3, første led	Artikel 2, nr. 1)
Artikel 1, stk. 3, andet led	Artikel 2, nr. 2)
Artikel 1, stk. 3, tredje led	Artikel 2, nr. 3)
Artikel 1, stk. 3, fjerde led	Artikel 2, nr. 4)
Artikel 1, stk. 3, femte led	Artikel 2, nr. 5)
Artikel 1, stk. 3, sjette led	Artikel 2, nr. 6)
—	Artikel 2, nr. 7)
—	Artikel 2, nr. 8)
—	Artikel 2, nr. 9)
—	Artikel 2, nr. 10)
Artikel 1, stk. 3, syvende led	Artikel 2, nr. 11)
—	Artikel 3
Artikel 2, stk. 1	Artikel 6, stk. 1 og 2
Artikel 2, stk. 2	Artikel 6, stk. 3
Artikel 3, første punktum	—
Artikel 3, litra a)	Artikel 4, stk. 1
Artikel 3, litra b)	Artikel 4, stk. 2
—	Artikel 4, stk. 3
Artikel 3, litra c)	Artikel 4, stk. 6
Artikel 3, litra d)	Artikel 4, stk. 4
—	Artikel 4, stk. 5
—	Artikel 4, stk. 7
Artikel 3, litra e)	Artikel 4, stk. 8, og artikel 11
Artikel 4, første punktum	Artikel 5, første punktum
Artikel 4, litra a)	Artikel 5, nr. 1)
Artikel 4, litra b)	Artikel 5, nr. 2)
—	Artikel 5, nr. 3)
Artikel 4, litra c)	Artikel 5, nr. 4)
Artikel 4, litra d)	Artikel 5, nr. 5)
Artikel 4, litra e)	Artikel 5, nr. 6)

Rådets beslutning 2001/792/EF, Euratom	Denne beslutning
Artikel 4, litra f)	Artikel 5, nr. 7)
Artikel 4, litra g)	Artikel 5, nr. 8)
Artikel 4, litra h)	Artikel 5, nr. 9)
—	Artikel 5, nr. 10)
—	Artikel 5, nr. 11)
Artikel 5, stk. 1	Artikel 7, stk. 1 og 2
Artikel 5, stk. 2	Artikel 7, stk. 3
Artikel 5, stk. 3	Artikel 7, stk. 4
Artikel 5, stk. 4	Artikel 7, stk. 5
Artikel 5, stk. 5	Artikel 7, stk. 6
Artikel 6, første afsnit	Artikel 8, stk. 1
Artikel 6, andet afsnit	Artikel 8, stk. 2-9
—	Artikel 9
Artikel 7	Artikel 10, første afsnit
—	Artikel 10, andet afsnit
Artikel 8, stk. 1	—
Artikel 8, stk. 2, første punktum	Artikel 12, første punktum
Artikel 8, stk. 2, litra a)	Artikel 12, nr. 1)
Artikel 8, stk. 2, litra b)	Artikel 12, nr. 2)
Artikel 8, stk. 2, litra c)	Artikel 12, nr. 3)
Artikel 8, stk. 2, litra d)	Artikel 12, nr. 4)
Artikel 8, stk. 2, litra e)	Artikel 12, nr. 5)
—	Artikel 12, nr. 6)
—	Artikel 12, nr. 7)
Artikel 8, stk. 2, litra f)	Artikel 12, nr. 8)
Artikel 8, stk. 2, litra g)	Artikel 12, nr. 9)
Artikel 9, stk. 1	Artikel 13, stk. 1
Artikel 9, stk. 2	—
Artikel 9, stk. 3	Artikel 13, stk. 2
Artikel 9, stk. 4	—
Artikel 10	Artikel 14
—	Artikel 15
Artikel 11	—
Artikel 12	Artikel 16